

שאי אפשר לחזור ולעשות מהם חיבור אחד, ולפי הסברא הראשונה של החזו"א אין להתיר באריזה כי אינו עומד להפתח, אבל הסברא השנייה של החזו"א כן שייכת באריזה, שמקלקל את הכתב הראשון, ומכל מקום הרי החזו"א מסיק להחמי"א.

3. כתב בחותם האיגרת

אסור לקרוע חותם: כתב המהר"ל (הלכות יום טוב) שמותר לפתוח איגרת חתומה שהביא גוי ביום טוב. וכתבו **המגן אברהם** (סימן תקט"ז ס"ק ד), ו**הט"ז** (תקט"ז א) הובא **במשנ"ב** (סימן תקט"ז ס"ק יא), שאם כתבו עליו אותיות או צורות אסור משום מוחק. וכעין זה כתב **המשנ"ב** (סימן שמ"ט ס"ק מא), שאסור לקרוע בשבת איגרת חתומה, אפילו אם נזחר שלא לשבור אותיות החתימה, רק קורע את הנייר שהקבל החתימה. וכן מבואר **בפרי חדש** (יו"ד סימן קיח ס"ק יח) שאסור לקרוע נייר חתום.

מותר לקרוע חותם: בשו"ת חכם צבי (חלק א סימן לט) מביא את שיטת **הפרי חדש** (יו"ד סימן קיח ס"ק יח) שאסור לקרוע נייר חתום בשבת ואפילו על ידי גוי, ונחלק עליו 'הכל הוא טעוה גמור ושרא ליה מאריה' שאסר את המותר והתיר את האסור כאשר הוכחתי בראיות ברורות במקום אחר, ולדעתו מותר לקרוע את הנייר החתום בשבת.

גם בנו **היעב"ץ** (שאלת יעב"ץ חלק ב סימן קמ). נוקט בפשיטות להתיר קריעת האותיות בשבת, ומוכיח כדבריו **מהגמ'** (ביצה דף לא:) ו**השו"ע** (סימן שיד סעיף ז) שמותר להפקיע ולהחזיר חותמות שבכלים, ואף **שהמגן אברהם** פירש כוננת היתיר של המהר"ל בפיתחת חתום שרק כשאין עליו צורות או אותיות, נחלק עליו ומכריח שהמהר"ל הגיה גם בחותם שיש בו אותיות, מכיון שאין חותם אלא באותיות וסימן.

4. אותיות שעל גבי אריזות

אין לקרוע אותיות: לדעת **המנחת יצחק** (ליקוטי תשובות סימן כז עמוד כו) בשם **הת"ר יעקב בלוי זצ"ל** אצ"ל ליתר בשבת בקריעת המכסה משום מוחק, אם קורע בתוך האותיות. ובספר **שמירת שבת הכללכה** (פרק ט סעיף יג), אחד מתנאי ההיתר לפתוח אריזות בשבת, 'לא לקרוע אותיות או ציורים', ובמקרה (שם ס"א) ציין מקור הדין מדברי המשנ"ב שאסור לקרוע איגרת חתומה. והביא בשם **הגרש"ז אויערבאך זצ"ל**, דאף שמחוקה כזו לא שייך בה על מנת לכתוב, והוא מוקלקל גמור, דאין חמור יותר מקרוע שמותר לצורך אוכל נפש, מכל מקום אסור למוחק, ומשום שאפילו סטטול מוקצה נאסר לצורך פתיחת חתום, והתירו רק סותר וקורע שהוא כעין שבירת אגוז (סימן שיד סעיף ח), אבל שאר מלאכות לא התירו, ולכן אסור אפילו מוחק שלא על מנת לכתוב, שהוא רק איסור דרבנן. וכתב **בארחות שבת** (פרק טו סעיף יח), שאין לקרוע שקיות של אוכל, אם נקרע אותיות או ציורים. והסתפק בארחות שבת (פרק טו הערה כו), פרק ל סעיף כ הערה מא), לגבי אדם שקורע אריזה עם אותיות, ונזחר שלא לקרוע את האותיות, אך יודע שבפועל הקרע עלול להתרחב ולקרוע אותיות, האם יש להתיר כדון דבר שאינו מתכוין ואינו פסיק רישא, או דלמא יש לאסור משום שהמשך הפעולה הוא כבר בגדר 'פסיק רישא' וכבר אינו בגדר דבר שאינו מתכוין. רק שבוואו בגדר מתעסק שאינו מלאכת מחשבת ואסור מדרבנן.

וציין להם שכתב **בקצות השולחן** (סימן קב בדי' שוולחן סוף ס"ק י), **שמה חיים** (סימן שמ"ט ס"ק לד) בשם **לב חיים**. אסור לשבור אותיות שעל גבי ביצה צלויה, ומתיר כאשר סודק את הביצה באחריות סביב האותיות, גם אם יזדמן שנשברו האותיות, כיון שאינו 'פסיק רישא'. והביא בשם **הגר"ש אויערבאך זצ"ל** שאינו בגדר מתעסק, אלא בגדר אינו מתכוין, ואם לא נזחר ביותר הוא בגדר שוגג, ואם נזחר מאוד הוא בגדר אונס.

וכתב **בשו"ת אז נדברו** (חלק י סימן ח). לענין פתיחת אגוזים או אריזות שיש עליהם אותיות, אם 'פסיק רישא' שקורע אותיות יש להחמיר שאסור, ואם אינו 'פסיק רישא' מותר. ואין להתיר מצד 'תרי דרבנן', ויש ליתור שלא לקרוע אותיות, ולא יהיה פסיק רישא, כמו שבאנו נזהרים בקולף ביצים כמו שכתב **בבית עולם** (עמוד 19 סעיף ט).

מנת לכתוב במקום המחק שתי אותיות חייב, אבל המוחק על מנת לקלקל פטור. ומבואר **בשו"ע** (סימן שמ סעיף ג), המוחק כדי לכתוב שתי אותיות חייב, והוסיף **הרמ"א** שאסור לשבר עוגה שיש עליה אותיות, וביאר **המשנ"ב** (ס"ק יז) שאף שאינו על מנת לכתוב, מכל מקום אסור מדרבנן.

2. פתיחת ספר שיש בחודו כתב

מבואר **בגמ'** (שבת דף קד:) כתב אות אחת בטבריא ואחת בצפורי חייב, כתיבה היא אלא שמוחוס קריבה. ומבארית הגמ', שיש איסור דאורייתא כאשר כותב שתי אותיות במרחק גדול, כי מחוסרים רק קריבה, אבל הכותב על שני קירות הבית, או על שני דפי פנקס שאי אפשר לקרואם כאחד פטור, כי בקירות ובפנקס הוא מחוסר מעשה קריבה. ופירש **רש"י** ("ד"ה מחוסר) שאי אפשר לקרובם כי אם על ידי קציצה, והאופן האסור מדאורייתא, הוא דוקא באופן שאפשר לחברם על ידי קירוב בלבד.

חודי העלים: נחלקו גדולי הפוסקים, לגבי חודי הדפים של הספר שכתוב עליהם במחוץ לאותיות. לדעת **הרמ"א** (שו"ת הרמ"א סימן קיט) מותר לפתוח ולסגור בשבת את הספר, אפילו שהאותיות מתחלקות לשנים, ואף אפשר לקרוא את האותיות שהספר פתוח, ומשני טעמים: א. שבספר הפתיחה והסגירה אינה כלום, כי הוא עומד לפתוח ולסגור ואין דרך מחיקה בכך. ב. על פי הגמ' הנ"ל שקריבה לא נחשבת מוחק, והוא הודי ההירחקה לא נקראת מעשה, ואפילו שכאן הוא מחלק את האות עצמה לשניים, הרי לענין חיוב שבת, הפרדה בין שתי אותיות נחשב כמו חילוק אות לשנים, כי חיסרון באמצע התיבה דינו כמו חיסרון באמצע האות. ומה **שהמדריכי** (פרק כלל גדול) אסור לשבור עוגה שיש עליה אותיות, היינו משום שהאכילה נחשבת מעשה, כי אין אפשרות לחזור שוב ולחברם, ואפשר ומותר להפריד את חלקי העוגה ולחזור ולקרובם, דקריבה לאו מעשה הוא.

ובט"ז (סימן שמ ס"ב א), ו**בשו"ת מהר"ש הלוי** (סימן כו), ו**בשו"ע הרב** (סעיף ז), התירו לפתוח ספר, מטעם שהוא עושה רק מעשה קריבה, והוסיף ה"ח שאינו דומה לאיסור של המדריכי בשבירת כיתוב שעל גבי העוגה, כי בעוגה אחר שנשברו לא מועיל שם קירוב, שאי אפשר לעשות מהם חיבור אחד, אחר ששיברם, אבל בספר אין לקלול על ידי הפתיחה. ובשו"ת מהר"ש הלוי הוסיף סברא נוספת להתיר, משום שהוא 'דרך אכילה'.

מאידך לדעת **הלבוש** (סעיף ד) ו**המגן אברהם** (ס"ק ו) **המאמר מרדכי**, אסור לפתוח בשבת את הספר משום מוחק, ואסור לסגור משום כותב. והנה **המשנ"ב** (סימן שמ ס"ק יז) הביא את מחלוקת הפוסקים, ובדעת הרמ"א הזכיר רק את הטעם הראשון של הרמ"א, שאין בספר איסור מוחק וכותב, משום שעשוי לנעול ולפתוח תמיד, וכמו שאין איסור בונה וסותר בדלת מטעם שהיא נפתחת ונסגרת תמיד, והסיק המשנ"ב שהמנהג להתיר לפתוח ספר אף שכתוב עליו אותיות בחודי הדפים, ומכל מקום נכון להחמיר כשיש לו ספר אחר. ו**החזו"א** (סימן טא ס"ק א) מבאר מלך חדש בטעם המתירים, כיון שעומד להיפתח לא נחשב כתב העומד להתקיים, ועוד שהכתב השני אינו עדיף מהראשון ואינו מוחק על מנת לכתוב, ומותר כדון פסיק רישא בתרי דרבנן, ומסיק ומכל מקום ראוי להחמיר שלא לפתוח את הספר.

ואשר על כן, לגבי קריעת כיתוב על גבי אריזות מאכל, המחיקה אינה על מנת לכתוב, ואין איסור דאורייתא כי אם איסור דרבנן. ולפי החולקים על ההיתר של הרמ"א ואוסרים לפתוח ספר שיש אותיות בחודי הדפים, ודאי שאסור לקרוע מארז שיש עליו כיתובים. אך לדעת הרמ"א שהתיר פתיחת הספר, תלוי בטעמים, לסברא הראשונה של הרמ"א, שהחוקת חלקי האות בספר אינה נחשבת מעשה כי עשוי לפתוח ולכתוב, וכדברי המשנ"ב שהוא כמו דלת, הסברא שייכת רק בדפי הספר, אבל בקריעת אריזה אינו עשוי לפתוח ולסגור ואסור לקרוע. ואילו הסברא השנייה של הרמ"א שהריחוק אינו כלום כי אפשר לחזור ולקרב, יש להתיר קריעת אותיות שעל גבי אריזות. (ועיין שו"ת דבר יהושע חלק ב סימן קלה, שמירת שבת הכללכה פרק ט הערה נא, ארחות שבת פרק טו הערה כו).

ולפי סברת הט"ז, יש לאסור באריזות, כי מקלקל את הכתב

לדעת **המאמר מרדכי** (סימן שמ ס"ק ה), והאבני נזר (סימן רי), מותר רק לקרב אותיות זו לזו, כיון שכבר כתובות ועומדות ולא מידי קא עביד, אבל אסור לחבר שני חצאי האות משום שנחשב כותב.

ולגבי אותיות שעל גבי האריות, כתב **השמירת שבת כהלכתה** (פרק ט הערה נא) בשם הגרש"ז **איערבאך זצ"ל** שמוותר לחתוך בין האותיות, ויש שמצינו **בקסת הסופר** (סימן יא סעיף ג), שהחתוך בין אותיות הש"ס חייב, היינו רק לגבי מחיקת הש"ס. הן הצירוף של האותיות יוצר את מלכות הש"ס, וכשמפריד ביניהם הוא מבטל את הצירוף, אך לגבי מלאכות שבת כיון שכל אות עומדת בנפרד, אינו עושה כלום בהרחקתם, וכמו שהכותב שתי אותיות אחת בטבריה ואחת בצפורי חייב, דמוסר קריבה לאו כלום הוא. הוא הדין כשמרחיק בין האותיות לאו כלום הוא.

ומציין **המשנ"ב** (סימן שמ ס"ק כב אות ח) אוסר לחבר אותיות לפרוכת. למרות שהוא רק מקרבם לפרוכת, ומה ההבדל בין כתיבה למחיקה, ומיישב, שאני התם שהפרוכת היא כמו קלף, ונחשב כמחבר אותיות לקלף, אך הפרדת אותיות זו מזו, אין ראייה לאסור.

6. מחיקת ציורים

כתב **המשנ"ב** (סימן שמ ס"ק טז) יש בחמירת שאסור לאכול עוגה שיש עליה ציורים. ולפי זה כתבו **בשמירת שבת כהלכתה** (פרק ט הלכה ג) **בארחות שבת** (פרק טו סעיף מה), שאין לקרוע ציורים שעל גבי האריות.

והורה **הגרש"ז איערבאך זצ"ל** (שלחן שלמה סימן שמ אות ח הערה ח) וכן נקט **בארחות שבת** (פרק טו הערה כח) לענין ציורים שאין להם משמעות, לא נוהגים להחמיר לאסור קריעתם בשבת. ולגבי שקית חלב שמצויר עליהם רקע מצורות כגון פרוטות כמו קוויים וכדומה, למרות שעשיית רקע כזה נחשב כתיבה בשבת, אך אחר שנעשו נחשבים חלק מהשקית עצמה ולא צורות בפני עצמם, ולכן הקרוע שקית חלב עם ציורים כאלו, אין בידו עון מחיקה, ובתנאי שלא יכוין בפירושו בקריעתו שרוצה למחוק את הצורה.

והורה **ה"ר ניסים קרליץ זצ"ל** (חוט שני חלק א-ב עמוד קסג), לגבי חודי הדפים של ספר, הצבועים בצורות חסרי משמעות, כמו נקודות או פסים וכדומה, מותר לפותחו ולסגורו. אבל אם מצויר שם ציור, ובפתיחת הספר מתבטל המשמעות של הציור, אסור לפתוח את הספר.

וכתב **בפסקי תשובות** (סימן שמ אות ט הערה 99), לגבי כתב שעל חודי הדפים, שמוותר לקרוע על גבי צורות משולשים או עגולים ומרובעים בעלמא, **ובאשל אברהם נוטשאטש** (סימן שמ) מיקל בזה ביותר, ואפילו בדמויות של אנשים או בעלי חיים מתחבט אם יש להחמיר או רק באותיות ממש, והג"ר **יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל** (ארחות רבינו חלק א עמוד קל) החמיר לעצמו בגודל חסידותו ולא לפתוח ולסגור ספר, גם בספר חסודי הדפים בצבע מנומר בעלמא.

מותר לקרוע אותיות: מאידך לדעת **האבן ישראל** (ש"ת חלק ח סימן כט, חלק ט סימן כג) מותר לחתוך מדבקות עם כיתוב שעל הלחם, אפילו שנמחק אותיות, כיון שהוא מחריב גם את מקום הכתב, וכסברת ההיתר לשבור חותמות שבכלים, שכתב **היעב"ץ** שמוותר לשבור גם כאשר קיים כיתוב אותיות בחותם. [לומר שמלאכת מוחק עיקרה להכין מקום לכתיבה, וכשמחריב את מקום הכתב, אינו בכלל מלאכת מוחק]. ולכאורה לפי דבריו מותר לקרוע כיתוב שעל גבי האריות.

כעין זה כתב בספר **פרי ביכורים** (למהר"א אלתר עמוד קמח), שאין איסור מוחק בקילוף ביצה או פרי שיש על הקליפה שלהם מספר או סמל, כי איסור מוחק הוא רק כשמוחק את הכתב בלי מקום הכתיבה, אבל בשרפת הייך אינו עובר על מוחק, וכן בבשירת הקליפה לא סילק את הכתב והשאיר את מקום הכתיבה, אלא שבר את מקום הכתיבה עצמו.

וכתב **בש"ת אור לציון** (חלק ב פרק כז הערה ז) שמוותר לפתוח אריזה שיש עליה כיתוב, ואין לחשוש שתוך כדי הפתיחה יקרעו אותיות שלא במתכוין, משום שקריעת הנייר נחשב כמוחק שלא על מנת לכתוב, ויש להקל ולסמוך רק דעת הרמב"ם שמוחק חייב רק בעל מנת לכתוב, וכאן הוא לא 'מתכוין' וגם 'לא ינחא ליה' במחיקת האותיות, והרי פסיק רישא בתרי דרבנן מותר.

מותר כשאינו בירבה: וכתב **בש"ת דברי יהושע** (חלק ב סימן קלה), שקריעת אותיות שעל גבי אריות חלב, תלוי במחלוקת הפוסקים, שלדעת הלבוש אישר, ולדעת הט"ז מותר, והכרעת המשנ"ב שהמנהג להקל, ויש להחמיר אם יש לו ספר אחר, ולכן אם אין לו חלב אחר מותר, אך כמדומה שאפשר למצוא מקום שאין צורך לקרוע אותיות.

ולדעת **ה"ר שלמה זלמן אולמן זצ"ל** (אמרי שלמה סימן ב סעיף ז), לפי מה שכתב **הדגול מרובה** (סימן שמ סעיף ג) לענין כתב שעל גבי העוגה, אין חשש מוחק בקריעת אותיות שעל גבי אריות, כי אינו מתכוין למחוק, ואינו על מנת לכתוב דהוי מקלקל, וכלאחר יד, ומותר לכתחילה כי אינו בגדר מלאכה כלל. ובתנאי שאין חשיבות לתוצאה של המעשה.

5. לקרוע בין האותיות

לגבי קריעת עטיפת המאכל בין האותיות, הנה **בארחות שבת** (פרק טו הערה כז) מעמיד בזה חקירה בגדר מלאכת כותב בשבת, האם הכתב הוא יצירת האותיות, ואילו קירוב אותיות כתובות אינו מלאכה כלל, או שיצירת מילה נחשבת כתיבה לענין מלאכת שבת, כמו יצירת אות.

ונחלקו בזה גדולי הפוסקים, לדעת **ש"ת הרמ"א** (סימן קיט), והט"ז (סימן שמ ס"ק ב) שהובא לעיל, אין חילוק בין קירוב חלקי אות אחת, לשי קירוב שתי אותיות זו לזו, והותר במלאכת כותב גם לקרב חלקי אותיות זה לזה, כמו בכיתוב על חודי הדפים. אולם

סיכום הגיליון:

דינים העולים

- א. **מוחק:** מוחק על מנת לכתוב שתי אותיות, מוחק על מנת לקלקל ושלא על מנת לכתוב אסור מדרבנן. ולכן אסור לשבר עוגה שיש עליה אותיות.
- ב. **כתב על חודי הדפים:** ספר שכתוב עליו אותיות או ציורים בעלי משמעות על חודי הדפים, נחלקו הפוסקים אם מותר לפותחו ולסגורו. מסקנת המשנ"ב שהמנהג להתיר, ונכון להחמיר כשיש לו ספר אחר. והחזו"א כתב שראוי להחמיר.
- ג. **כיתוב על האריות:** נחלקו הפוסקים האם מותר לפתוח בשבת מכתב נייר חתום בשבת, ולפי זה נחלקו פוסקי זמננו לגבי אריזות שכתוב עליהם כיתובים או ציורים, רוב הפוסקים נוקטים שאסור לקרוע כיתוב שעל גבי האריות, וגרע מחודי הדפים שהוא כמו דלת, וכמו שאסור לקרוע חותם במכתב נייר, ויש מתירים לקרוע כיתוב שעל גבי אריות, כשם שמוותר לפתוח חותמות שבכלים שיש עליהם כתב, או משום שדך מקלקל את מקום הכתב עצמו. ויש מתירים כאשר אינו מתכוין ולא ינחא ליה במחיקה, מדין פסיק רישא בתרי דרבנן. ויש מתירים כשאין דרך אחרת, כדעת הט"ז שמתיר הפרדת חצאי אותיות. מותר לקרוע שחרי אינו מקלקל את האותיות עצמם אלא רק מרחיביםן זו מזו.
- ד. **בהירות:** הקרוע בהירות שלא לקרוע את האותיות, ויודע שעלול להתרחב הקרוע על מקום האותיות, יש להסתפק בדניו. ויש שכתבו שהוא בגדר אינו מתכוין, ואם לא נזהר ביותר הוא בגדר שוגג, ואם נזהר מאוד הוא בגדר אונס. ובקצות השולחן כתב שאין לשבור האותיות, ואם נזהר ואינו פסיק רישא, אף שבמקרה נשברו מותר.
- ה. **ציורים:** יש ממחירים שאסור לאכול עוגה שיש עליה ציורים. ולפי זה החמירו הפוסקים שלא לקרוע אריזה שיש עליה ציור עם משמעות, אבל מותר לקרוע ציור חסר משמעות, וכן מותר לקרוע רקע המורכב מצורות גרפיות, כאשר אינו מתכוין למחוק.

משיב כהלכה

ההגרלה השבוע על 100 שקל במזומן

שאלה: האם יש איסור להשתמש בתאריך לועזי?

בעולם העסקים מצוי מאוד השימוש בתאריך לועזי (מסמכים רשמיים, צ'קים, וכדומה), האם ואיזה איסור קיים בציון תאריך לועזי, והאם יש הבדל בין כתיבת שם החודש למספר החודש, ובין כתיבת השנה במלואה לכתיבה באופן חלקי? אדם שצריך לכתוב תאריך לועזי מה העצה עבורו, והאם יש ענין שיוסיף למניינם?

מקורות: שו"ת מהר"ם שיי"ק (י"ד סימן קעא), ציץ אליעזר (חלק ח סימן ח, חלק ט סימן יד), תשובות והנהגות (חלק ח סימן תתל), באר משה (חלק ח סימן יח).

במדור זה מופיעה שאלה שבועית בנושא הגיליון הבא, כל מי ששולח תשובה נכונה על השאלה נכנס להגרלה. ההגרלה על דעת רבני המפעל. התשובות המובחרות ישולבו במידת האפשר בגיליון הקרוב.

נא להעביר את התשובות עד יום ראשון הקרוב בערב (תשובה שתגיע אחרי יום ראשון תכנס להגרלה הבאה), בצירוף פרטי המשיב (שם, טלפון, מקום למיד), באחת מהאפשרויות הבאות:

1. בקו 'הילכתא' טלפון 02-5377085 שולוח 4
2. בעמדות 'נדרים פלוס' ו'קהילות', קופת 'הילכתא' גיליון 'עומק הפשט'
3. בפקס מספר 6507823-1532
4. במייל 5047867@gmail.com

הזוכה בהגרלת גיליון 296 בסך 100 שקל מזומן האברך החשוב הרב אברהם הורוויץ שליט"א כולל 'תורת חיים' ירושלים

המדור הונצח לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי חיים שאול ב"ר שמואל גריינמן זצוק"ל בעל החידושים וביאורים נלב"ע כ"א ניסן תשע"ה ת.ג.צ.ב.ה.

בית הוראה הילכתא

נר שעה או גפרורים?

שאלה: מה עדיף להדליק נרות שבת, נר או גפרורים?

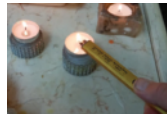
תשובה: כתב האליה רבה (על הכבוש סימן רסג) והעטרת זקנים (סימן רסג) בשם הפענח רוא (פרשת בשלח, אחד מן הראשונים, במהדרה שלפניו ליתא, וכתוב בשם הגדולים שהמדפיסים השמיטו וקיצרו חלקים מהספר). הובא בכף החיים (סימן רסג אות ח) וטוב לאשה יראת ה' שלא תדליק בקינסא רק יהיה לה נר של שעה מיוחד להדליק מידי שבת בשבת. ובביאור הלכה (סימן רסג ד"ה שתי פתילות) הביא דין זה בשניו לשון - והא"ד כתב בשם פענח רוא שטוב שיהיה נר מיוחד להדליק בו תמיד כל הנרות של שבת. וכן הובא בבאר היטב (ס"ק ט) אלא שלא כתב נר שעה אלא נר מיוחד. וראה בברכת הבית (שער מה סעיף ו).

ובספר פני שבת (חלק ג סימן ד אות ט"ז) שאפשר הטעם משום כבוד המצוה, כי קיסם דזמניהם היינו חתיכת עץ בעלמא, ולפי"ז בזמננו שהגפרורים מיוחדים לצורך הדלקה ומשתמשים בו שרים ורוזנים, לית להו בה, וכל שכן כשעושיין לגפרורים מסגרת כסף וכדומה לייפות ולכבד המצוה.

עדכוני הלכה

מצית הפלא לכל הדעות

פתרון פשוט: בגיליון הקודם (מספר 296) בדין 'מצית הפלא לנרות שבת', הובא הפולמוס האם אשה שנוהגת לא לכבות את הגפרור, יכולה להשתמש ב'מצית הפלא'. ונכתב במדור 'עדכוני הלכה', שצריך לפתח מצית, שהלחיצה הראשונה תפעיל ל-13 שניות, ללא המשך לחיצה.

מספר אברך, קניתי דגם מסוים של מצית לשבת, ונוכחתי לראות שיש בה שאלה, ולכן עשיתי בעצמי פתרון פשוט. פתחתי את הבורג התחתון, הוצאתי את הקפיץ, וכעת כאשר מזיזים את לחצן ההדלקה, פועל למשך כ-10 שניות ללא קשר להמשך הלחיצה.

כל אחד יכול!

נושא הגיליון הבא:

'שימוש בתאריך לועזי'

טלו חלק בזיכוי הרבים העצום, והשתתפו בהוצאות הגיליון הבא

הגיליון נועד לעורר את לב הלומדים, נא לא לסמוך על הדברים הלכה למעשה בלי לעיין במקורות

אפשרות להנצחה לע"ג, לרפ"ש, וכדומה.

ניתן לשלוח רעיונות ותיוגים, חספות והערות, להגדיל תורה ולהאדירה.

אפשר לתרום עבור הוצאת הגיליונות בעמדות הממוחשבות של 'נדרים פלוס'

ו'קהילות' ברחבי הארץ, תחת המדור 'קופות נוספות' לפי החיפוש: 'עומק הפשט'.

הילכתא

לדעת לחיות כהלכה

גיליון שבועי עומק הפשט

שיעורים יומי עיון

בית הוראה טלפוני

בירורי הלכה אקטואליים

קו מידע הלכתי

חוברות הדרכה

מכון הילכתא 02-535-0-535

מענה אנושי בית הוראה מערכת הגיליון

קו מידע הלכתי

02-5377-085

5047867@gmail.com לקבלת הגיליון במייל:

פקס: 02-6507823

ניתן להאזין לשיעורים, הודעות, עדכונים, רישום להגרלות, ועוד...